

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ.

Θάνατε σκληροτράχηλε!
 Σὲ βλέπω ἀρματομένον:
 Τὸ τρομερὸν σου δρέπανον
 Βαστάς ἀκονισμένον.
 Κι' ἀφ' οὔ πλησιάσεις, μάταιον
 Τὸ κάθε ἰατρικόν.

Ἐπὶ μία κλωνὰ ἀποκρέμεται
 Ἡ πρόσκαιρος ζωῆ μου:
 Τὴν θέλεις; ἔλα, κόψε την,
 Ἄς χωρισθῇ ἡ ψυχὴ μου.
 Θέρισον τὴν συνέχειαν
 Τῶν λίγων μου ἡμερῶν.

Τὸ ὀλέθριον μῆλον σοῦδοσε
 Τὸ δρέπανον ἴσθην χειρα:
 Εἶναι φθαρτὸν τὸ σῶμά μου,
 Διωρίσθῃ ἀπὸ τὴν Μοῖρα
 Στὸ χῶμα αὐτὸ ποῦ ἐπλάσθηκα,
 Νὰ πέσω πάλι ἐκεῖ.

Ἄλλ' ἀφθαρτός, ἀθάνατος
 Πάντα ἡ ψυχὴ ἀπομένει.
 Εἶκὼν εἶναι τοῦ Πλάστου τῆς
 Ἐκεῖνόν παρασταίνει,
 Δὲν ἀποθνήσκει πώποτε
 Οὔτε φοβεῖται ἐσέ.

Καθὼς τὸ φῶς δὲν χάνεται,
 Ἄλλ' ἀφθαρτὸν διαμένει
 Κι' ὅτε ἐκ τοῦ λύχνου σβέννυται,
 Ἀφῆνων κεκαυμένη
 Αὐτὴν τὴν ὕλην π' ἔφεγγε
 Κι' ἐφαίνετο εἰς ἡμᾶς,

Οὐτὴ ἡ ψυχὴ, ἡ ἀένναος
 Θάνατον δὲν γνωρίζει,
 Τὸ δὲ φθαρτὸν ἀφῆνουσα,
 Στὸν πλάσῃν της γυρίζει,
 Κ' ἡ γῆ τὸ σῶμα δέχεται
 Ὡς ἴδιον μερτικόν.

Στὸν Πλάσῃν, ναί, στὸν Πλάσῃν της
 Τρέχει ἡ ψυχὴ: καὶ ἄν εἶναι
 Ἀμαρτωλὸς, ἀλλοιμονοῦ!
 Οποῖαι στιγμαὶ εἰν' ἐκεῖναι!!!
 Κάλλιον οἱ μύριοι θάνατοι
 Παρὰ τοῦ Υψίστου ἡ ὀργή.

Κόλασις τότε αἰώνιος
 Τῆς εἶναι ἐτοιμασμένη.
 Ἀμαρτωλοὶ, ποῦ φύγωμεν;
 Ἄ! σωτηρία δὲν μένει!
 Κύριε μου, μακροθύμησον:
 Σὸν πλάσμ' εἶμαι κι' ἐγώ.